

Teza: niewłaściwe wykonywanie czynności zawodowych

Groźba wszczęcia postępowania dyscyplinarnego w piśmie skierowanym przez radcę prawnego do innego radcy prawnego, stanowi delikt dyscyplinarny.

WO-69/18

ORZECZENIE

z dnia 31 lipca 2018 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie następującym:

Przewodniczący: S WSD Elżbieta Gajda - Krynicka/sprawozdawca/

Sędziowie: S WSD Małgorzata Sajdak

S WSD Cezary Andruszewski

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego Michała Jasiaka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 lipca 2018r.

sprawy radcy prawnego A. P.

obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 6 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz o czyn z art. 27 ust. 7 Kodeksu Etyki Radcy prawnego w związku art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych

z powodu odwołania obwinionego A. P. od pkt 2 i 3 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 3 listopada 2017r Sygn. akt D 32/17

orzeka:

I.

utrzymuje w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 3 listopada 2017 r. Sygn. akt D 32/17;

II.

obciążyć obwinionego r.pr. A. P. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w wysokości 1300,00 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta złotych) płatnymi na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

UZASADNIENIE

Wydanym orzeczeniem w dniu 3 listopada 2017r Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w pkt 1 orzeczenia uniewinnił radcę prawnego A. P. od zarzucanego mu przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że działając jako pełnomocnik T. K. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w Radzynie Podlaskim o sygn. akt I C 908/13 w dniu 12 sierpnia 2015 roku poświadczył za zgodność z oryginałem wycisku z mapy ewidencyjnej, który różnił się od oryginału tym, że sporządzono na nim linię koloru niebieskiego, bez dodania w poświadczeniu adnotacji, iż dokument poświadczony za zgodność z oryginałem zawiera cechy szczególne.

Natomiast w pkt 2 orzeczenia uznał go winnym, że będąc pełnomocnikiem procesowym T. K. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w Radzynie Podlaskim pod Sygn. akt I C 908/13 w treści sporządzonej przez siebie odpowiedzi na pozew o wydanie nieruchomości z dnia 23 stycznia 2014r sformułował w stosunku do pełnomocnika strony przeciwnej, radcy prawnego A. D. (1) groźbę wszczęcia postępowania dyscyplinarnego,

tj. o czyn określony w art.27 ust.7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały nr 8/ (...) Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r w związku z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych i za ten czyn wymierzył mu karę upomnienia oraz w pkt 3 orzeczenia obciążył go kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.000,-zł.

Od powyższego orzeczenia obwiniony radca prawny wniósł odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wnosząc o: zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 2 i 3 i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu w orzeczenia czynu.

W odwołaniu obwiniony podniósł następujące zarzuty:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na dowolnym uznaniu, że sformułowania użyte przez obwinionego radcę prawnego w treści sporządzonej odpowiedzi na pozew o wydanie nieruchomości z dnia 23 stycznia 2014r stanowią przewinienie dyscyplinarne wskazane w art. 27 ust.7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, podczas gdy sformułowaniu powyższemu ocenionego zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego w okolicznościach tej sprawy nie można przypisać wypełnienia znamienia art. 27 ww. Kodeksu Etyki,

2.

błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na dowolnym uznaniu przez Sąd, że radca prawny A. P. przez swoją wypowiedź zawartą w piśmie z dnia 23 stycznia 2014r sformułował groźbę spowodowania postępowania dyscyplinarnego lub karnego, podczas gdy całość zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego ocenionego zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazuje, że sformułowanie użyte przez obwinionego zapowiada jedynie dopuszczalne przez Kodeks Etyki Radcy Prawnego czynności wskazane w art. 39 tego Kodeksu,

3.

obrazę przepisów postępowania - art. 170 § 1 i 2 kpk mający wpływ na treść orzeczenia poprzez oddalenie w całości wniosków dowodowych obwinionego zawartych m.in. we wniosku z dnia 21 kwietnia 2017r. Ww wnioski dowodowe, w szczególności wniosek o przesłuchanie świadka L. K. maja istotne znaczenie dla sprawy, ponieważ wykazałyby, że intencja obwinionego nie było groźenie postępowaniem karnym lub dyscyplinarnym, ale zapowiedzią podjęcia wymaganych Kodeksem Etyki (art.39) działań przed skierowaniem przeciwko pełnomocnikowi pozwanych - radcy prawnemu A. D. (2) pozwu o naruszenie dóbr osobistych Pana L. K.,

4.

obrazę przepisów postępowania - art. 389 § 1 kpk mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych zeznań obwinionego A. P. złożonych uprzednio w charakterze świadka podczas gdy po zmianie Jego sytuacji procesowej tj. przedstawieniu zarzutów - nie jest dopuszczalnym uznaniem jakichkolwiek zeznań złożonych przez obwinionego uprzednio w charakterze świadka,

5.

obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk w związku z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez :

- nieuwzględnienie przez Sąd (OSD) okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego - zasady in dubio pro reo, podczas gdy całość zgromadzonego i ujawnionego materiału dowodowego oraz wyjaśnienia obwinionego oceniono zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego jednoznacznie wskazuje, że użyte obwinionego w treści sporządzonej odpowiedzi na pozew o wydanie nieruchomości z dnia 23 stycznia 2014r zapowiada jedynie dopuszczalne przez Kodeks Etyki Radcy Prawnego czynności wskazane w art.39 tego Kodeksu, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, zwłaszcza iż sprawa od początku budziła wątpliwości, a które jako niedające się usunąć w sytuacji braku wystarczającego uzasadnienia, rozstrzyga się na korzyść obwinionego,

dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego oraz braku wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie fakty sąd I instancji (OSD) uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych (obwinionego), w szczególności nie odniósł się do zasadniczego zagadnienia podniesionego przez obwinionego, iż użyty przez niego w treści sporządzonej odpowiedzi na pozew o wydanie nieruchomości z dnia 23 stycznia 2014r zwrot zapowiada jedynie dopuszczalne przez Kodeks Etyki Radcy Prawnego czynności wskazane w art.39 tego Kodeksu, tj. uprawniały go do rozważenia skierowania przeciwko radcy prawnemu - Pani A. D. (1) powództwa o naruszenie dóbr osobistych L. K. (obwiniony miał być jego pełnomocnikiem), a nie groźby, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Rady Radców Prawnych rozpatrując odwołanie w granicach zaskarżenia, zważył co następuje:

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego jest ustawa o radcach prawnych stosowana łącznie z Kodeksem Etyki Radcy Prawnego. Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie obowiązków zawodowych.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego odwołanie obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie. Zdaniem WSD orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jest trafne zarówno w ocenie materiału dowodowego, zakresu zarzucanego obwinionemu czynu jak i zachowania i w pełni zasadne.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny poczynione ustalenia przez OSD przyjmuje za własne, podobnie jak ocenę prawną uznając ją za wyczerpującą.

Odnosząc się do zarzutów obwinionego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Z zapisu zawartego w piśmie procesowym z dnia 23 stycznia 2014r „... w tym miejscu informuję panią mecenas, iż jeżeli wypowiedzi pod adresem męża pozwanej nadal będą szkalujące, rozważę o powyższym powiadomienie właściwej OIRP, celem podjęcia stosownych kroków prawnych” sporządzonego przez obwinionego jednoznacznie wynika, że obwiniony zawarł w nim groźbę postępowania dyscyplinarnego. Tak dokonane sformułowanie w tekście pisma procesowego w procesie cywilnym nie można odnieść do art. 39 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, który mówi o obowiązku zawiadomieniu dziekana rady okręgowej izby radców prawnych w sytuacji przyjęcia pełnomocnictwa w sprawie przeciwko innemu radcy prawnemu.

Przy ocenie czy mamy do czynienia z informacją czy z zachowaniem obwinionego naruszającym zakaz określony w art. 27 ust. 7 KERP należy rozważyć całość okoliczności towarzyszących zawarciu takiej groźby w piśmie procesowym. Należy zwrócić uwagę, że nie jest dopuszczalne uzależnienie przez radcę prawnego odstąpienie od złożenia wniosku o ściganie dyscyplinarne pod warunkiem. Precyzowanie warunku jednoznacznie wskazuje na ukryte uzależnienie zawiadomienia od zdarzeń zależnych od adresata pisma będącego przeciwnikiem procesowym.

Zastosowana interpretacja zawartej groźby przez obwinionego w piśmie z dnia 23.01.2014r. poprzez usiłowanie nadania treści jej zgodnej z zapisem art. 39 KERP jest interpretacją obwinionego na potrzeby własnej obrony w niniejszym postępowaniu.

Zdaniem WSD, jeżeli radca prawny A. D. (1) naruszyła dobra osobiste Pana L. K. to obwiniony po otrzymaniu pełnomocnictwa od Pana K. powinien zwrócić się z pismem do radcy prawnego A. D. (1) o zaprzestanie stosowanej praktyki.

Przytoczony fragment pisma procesowego obwinionego skierowanego do radcy prawnego pełnomocnika strony przeciwnej narusza zakaz wyrażony w art. 27 ust.7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i nie zasługuje zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego na aprobatę.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie dopatrył się w wydanym orzeczeniu obrazy przepisu art. 170 § 1 i 2 kpk.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego sąd I instancji słusznie oddalił wniosek o przesłuchanie świadka L. K., gdyż przesłuchanie świadka nie miałyby wpływu na sformułowaną groźbę postępowania dyscyplinarnego w piśmie procesowym przez obwinionego.

Zawarta groźba w piśmie z dnia 23.01.2014r została sformułowana przez obwinionego w piśmie procesowym a nie przez świadka.

Obwiniony jako profesjonalny pełnomocnik winien znać zakres słów, których może używać wykonując obowiązki radcy prawnego. Formułując pismo procesowe powinien tak dobierać słowa i sformułowania aby ich treść nie budziła żadnej wątpliwości.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny pragnie zwrócić uwagę, że w postępowaniu nie muszą być przeprowadzane wszystkie dowody, których przeprowadzenia domagają się strony. Przeprowadzenie dowodu alternatywnie, bo tylko w ten sposób da się wysnuć wersję jaką obwiniony przedstawia na swoje uzasadnienie jest bezpodstawne i nie powinno mieć miejsca w procesie.

O dopuszczeniu dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie obwinionego o istnieniu dowodu, ale obiektywne przekonanie sądu, że dowód będzie istotny dla rozstrzygnięcia sprawy.

Okoliczność rozmowy L. K. z obwinionym, która miałaby być udowodniona zeznaniem świadka L. K. nie ma znaczenia w świetle zapisu pisma -odpowiedzi na pozew.

Z akt sprawy wynika, że na rozprawie na której był obecny obwiniony sąd I instancji przeprowadził dowód z przesłuchania stron. Obwiniony został przesłuchany a nadto sąd postanowieniem dopuścił dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy gdyż podstawę wyroku stanowią tylko okoliczności ujawnione na rozprawie. Obwiniony nie wnosił zastrzeżeń jak również nie miał pytań.

Zatem zarzut obrazy przepisu art. 389 § 1 jest bezpodstawny.

Zdaniem WSD sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału i uznanie zapisu „...w tym miejscu informuję panią mecenas, iż jeżeli wypowiedzi pod adresem męża pozwanej nadal będą szkalujące, rozważę o powyższym powiadomienie właściwej OIRP, celem podjęcia stosownych kroków prawnych” zawartego w piśmie z dnia 23.01.2014r za przewinienie dyscyplinarne nie budzi jego zastrzeżeń.

Naruszenie zasady in dubio pro reo, co zarzuca obwiniony jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji gdy przy orzekaniu została powzięta wątpliwość co do treści ustaleń lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia sąd rozstrzygnął je na niekorzyść obwinionego.

W niniejszym postępowaniu Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie ma wątpliwości, co jeszcze raz podnosi, że cyt. zapis nie powinien się znaleźć w piśmie procesowym - odpowiedzi na pozew - w którym pełnomocnik procesowy - obwiniony powinien ustosunkować się do zarzutów powoda dot. merytorycznego rozstrzygnięcia sporu i ew. w imieniu pozwanego podnieść zarzuty.

WSD pragnie podkreślić, że przepis art.410 kpk oraz 424 kpk nie nakłada na Sąd orzekający bezwzględnego obowiązku przywoływania w uzasadnieniu orzeczenia wszystkich bez wyjątku dowodów.

Sąd dokonuje oceny dowodów zgodnie z zasadą swobodnej ich oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i ma prawo oprzeć się na jednych dowodach a pominąć inne, gdy ich treści są zbieżne.

Sąd I instancji wydając orzeczenie w zgodzie z art.410 kpk dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów.

Uzasadnienie orzeczenia jest sporządzane po wydaniu wyroku i nie może być sprawozdaniem z przebiegu postępowania dowodowego i jeżeli nawet odbiega od wymagań stawianych przepisem art.424 kpk to nie może prowadzić do automatycznego wniosku, że wyrok jest wadliwy.

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego uzasadnienie orzeczenia daje wyczerpującą odpowiedź, dlaczego takie orzeczenie zostało wydane.

Z tych względów Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w sentencji.